

Η θυσιαστική αγάπη.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

«Δια της αγάπης δουλεύετε αλλήλοις», παρακινούσε ο Παύλος (Γαλ. 5.13). Αβάσταχτος ο λόγος! Να αισθάνεσαι τον εαυτό σου δούλο άλλου! Να αισθάνεσαι τον άλλο σαν κύριό σου, αφέντη σου! Να του έχεις παραδοθεί άνευ όρων! Πιάνεται τέτοια αγάπη;

Αλλά κάθε ημιαγάπη στην οποία υπολανθάνει ατομισμός και ιδιοτέλεια, συνιστά περίβλημα μόνο και μάλιστα εξάμβλωμα αγάπης. Όσο και αν σπουδάζουν μερικοί να την εξωραΐσουν με φραστικά καλλυντικά, δεν είναι σωστή και πνευματική.

Διάθεση «δουλικής» αγάπης πλούτιζε ο όσιος Παύλος ο Απλούς, ο μαθητής του Μεγάλου Αντωνίου. Στάθηκε κάτω από τον καυστικότατο στα μέρη της Αιγύπτου ήλιο, στάθηκε και στήθηκε σε προσευχή έως θανάτου ή έως ιάσεως κάποιου φοβερά δαιμονισμένου. Λοιπόν ο διάβολος βγήκε – τι νάκανε! – με τη μορφή τρομερού φιδιού.

Έχουμε και άλλες παράλληλες περιπτώσεις, που ο Θεός ήταν «αναγκασμένος» να σημάνει το τέλος της «θανάσιμης» προσευχής, ικανοποιώντας τα αιτήματα των δούλων Του.

Κραύγαζε ο Μωυσής στον Ύψιστο υπέρ του Ισραήλ, και Τον «ενοχλούσε», ώστε σαν να δυσανασχετούσε Εκείνος και απαντούσε: Γιατί μου φωνάζεις; Κάνε τούτο ή το άλλο (πρβ. Έξ. 15.25). «Τι βοάς προς με;» (Έξ. 14.15). Άλλοτε πάλι ενεργούσε αυτοπροσώπως ο Σαβαώθ: «Βόησε ο Μωυσής προς τον Κύριο... και έκανε ο Κύριος όπως ακριβώς είπε ο Μωυσής» (Έξ. 8.8-9).

Ο αββάς Βαρσανούφιος, ο «μέγας γέρων», κάποτε αποκάλυψε πως τρεις σύγχρονοί του επηρέαζαν τις βουλές του Θεού «υπέρ του σύμπαντος κόσμου»! Κατονόμασε τους δύο μόνο, τον Ιωάννη στη Ρώμη και τον Ηλία στην Κόρινθο. Ο τρίτος ήταν στην περιφέρεια των Ιεροσολύμων (Βίβλος Βαρσανουφίου και Ιωάννου, Απόκρισις 564). Κατά τον ειδικό μελετητή όσιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, ο τελευταίος της τριάδας ήταν ο ίδιος ο άγιος Βαρσανούφιος.

Ο γερο-Ισαάκ ο Διονυσιάτης ικέτευε με κλάματα τον Θεό για τους φτωχούς εργάτες της μονής του. Πώς θα σπούδαζαν τα αγόρια τους; Πώς θ' αποκαθιστούσαν τα κορίτσια τους; (Αρχιμ. Χερουβείμ, Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές, Ισαάκ Διονυσιάτης, Ωρωπός Αττικής 19926 σελ. 41).

Η αξία της προσευχής για τον συνάνθρωπο είναι κολοσσιαία. Το συμπεραίνουμε και από τα λεγόμενα του Παύλου. «Ελπίζω γαρ ότι δια των προσευχών υμών χαρισθήσομαι υμίν», έγραφε (Φιλ. 22), για να σχολιάσει ο Οικουμένιος: «Πολλή είναι η δύναμη των προσευχών, αφού και ο τόσο μεγέθους Παύλος έχει ανάγκη από τη βοήθειά τους» (στο Π. Ν. Τρεμπέλα, Υπόμνημα εις τας επιστολάς του Παύλου, Προς Φιλήμονα (στ. 22). Παρόμοια ζητάει και την προσευχή των Εφεσίων (6.18).

Η εσωτερική βαθιά αγάπη συνηθέστατα εξωτερικεύεται και σε «ορατή» χρηστότητα. Ο χρηστός μιμείται τον Χριστό «ος διήλθεν ευεργετών»

(Πρξ. 10.38). Και πιο μακριά ακόμη, «βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως» (Ρωμ. 11.33) θεϊκής χρηστότητας φανερώνει το μυστήριο της εν Χριστώ Οικονομίας, δηλαδή της σωτηρίας μας δια του Λυτρωτή.

Μια τέτοια αγάπη πλησίασε – σχετικά, βέβαια – ο αββάς Λέων που αντάλλαξε τον εαυτό του με αιχμαλώτους λέγοντας απατηλά στους κυρίους των ότι ήταν δυνατός στη δουλειά. Γνώριζε από πριν τον θάνατό του όταν θ' αποκαλυπτόταν, όπως και αποκαλύφθηκε, το ψέμα του (Ιω. Μόσχου, Λειμών, 112).

Καταχωρούμε και την αυτοθυσία του μάρτυρος Διδύμου:

Συνελήφθη στον διωγμό του 295 η παρθένος Θεοδώρα. Μετά από δαρμό και φυλάκιση της επέβαλαν σαν τιμωρία εγκλεισμό σε κακόφημο οίκο, για να μianθεί και ατιμασθεί.

Ο αξιωματικός όμως Δίδυμος οδηγημένος από τον Θεό την απάλλαξε από την καταστροφή δίνοντάς της τη στολή, τα όπλα και τα διάσημά του, οπότε η κόρη μεταμφιέσθηκε σε στρατιωτικό και διέφυγε.

Έτσι ο επόμενος άνδρας στη θέση της βρήκε τον Δίδυμο. Είχε ακούσει για θαύματα στον Χριστιανισμό, μα τούτο παραπήγαινε· θήλυ να μεταβληθεί σε άρρεν!

Μετά την πρώτη έκπληξη το πράγμα πήρε διαστάσεις και ο άγιος ομολόγησε και το τέχνασμά του και τη χριστιανική πίστη του, οπότε υπέστη διπλή την ποινή: Αποκεφαλισμό για τη δραπέτευση της νέας και κάψιμο του σκηνώματός του γιατί δεν είχε κάψει θυσία στους θεούς.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>.